

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Jsou lékárny oprávněny žádati zaplacení léků na okresní nemocenské pokladně, byly-li recepty pokladničních lékařů opatřeny nápadným předtiskem, že lék vydá a vyúčtuje pouze určitě pojmenovaná lékárna, a byly-li lékárny nemocenskou pokladnou zvláštním oběžníkem o tom vyrozuměny?

Soud I. stolice okresní nemocenskou pokladnu k zaplacení léků odsoudil, soud II. stolice rozsudek zrušil a nařídil doplnění řízení a nejvyšší soud usnesení soudu II. stolice potvrdil.

Důvody nejvyššího soudu: Zažalované částky 865 Kč a 2113 Kč požaduje žalobce přímo od okresní nemocenské pokladny za léky, které vydal r. 1924 členům této pokladny na recepty poklad. lékařů přes to, že všechny dotyčné recepty byly opatřeny (mimo firmu okres. nemocenské pokladny) nápadným předtiskem: »Lék vydá a vyúčtuje pouze lékárna »Život« v . . . « a přes to, že okres. nem. pokladna vyrozuměla žalujícího lékárníka oběžníkem, aby na její účet léků kromě případů nutných ve své lékárně členům pokladny nevydával.

Správně usuzuje odvolací soud, že právním důvodem žaloby jest tu nárok na náhradu nákladu po rozumu § 1042 obč. zák. Kupní smlouvy tu není, protože žalobce není s okr. nem. pokladnou v žádném přímém práv. poměru a assignace podle §§ 1400 a 1403 obč. zák. v případech nikoliv nutných tu také není, protože žalobce nebyl okr. nem. pokladnou poukázán, aby na její účet léky vydával, nýbrž naopak, byl od toho oběžníkem zrazován. Předdeslati nutno, že pořad práva k uplatnění nároku podle § 1042 obč. zák. jest přípustným, protože tento náhradní nárok jest soukromoprávním i tehdy, když zákonný závazek splněný za jiného jest rázu veřejnoprávního (srovnej rozh. č. 209 a 2305 sb. m. sprav.).

Žalobce hájí stanovisko, že jako lékárník jest podle § 15 instrukce ze dne 3. listopadu 1808 č. 16.135 povinen vydati každému na lékařský recept lék a že tedy musí mít také právo žádati zaplacení léků od nemoc. pokladny. Toto stanovisko — které osvojil si také prvý soud — nelze uznati za správné. Žalobce směřuje tu, jak již odvol. soud správně uvedl, povinnost k vydání léku s právem žádati zaplacení od jiné osoby, než odběratele léku, která mimo to ještě vydání léků na její účet zakázala. Tento zákaz tak málo se týká zmíněné povinnosti k vydání léků, jako předtisk na receptech. Okres. nem. pokladna zakázala jen vydání léků na její účet, nezakázala

však vydávání léků vůbec, takže může žalobce své povinnosti, vydati každému lék na recept, bez překážky dostávat, ale ovšem musí o zaplacení léku takto vydaného právě tak sám se postarati, jako to musí učiniti u jiných odběratelů.

Žalobce tvrdil v I. stolici, že předtisk na receptech je pro něho nezávazný, protože jest po zákonu nepřipustný. Ani v tomto směru nelze žalobci přisvědčiti. Podle § 21. stanov okr. nem. pokladny, vydaných podle vzoru zavedeného výnosem min. soc. péče ze dne 13. října 1919 č. 25560 a schválených magistrátem hl. města Prahy, jest okr. nem. pokladna povinna vydati členům potřebné léčebné prostředky buď lékárnami pokladnou určenými, nebo jinak. Z jiných lékáren mohou býti potřebné léčebné prostředky zakoupeny na účet pokladny jenom v případech nutných. Opatří-li si nemocný sám léčiva, nahradí pokladna náklad až do částky, kterou by jí bylo vynaložiti, kdyby pokladna léky sama opatřovala. Že tímto předpisem nestala se žádná újma na povinnosti lékárníkově vydati každému lék, bylo již vyloženo. Ale předpis ten odpovídá také zákonu, zvláště § 39 č. 3 zák. z 30. března 1888 č. 33 ř. z., podle kterého mohou svazy okres. nem. pokladen zakládati a provozovati společné lékárny; dále § 35 zák. z 18. prosince 1906 č. 5 ř. z. z r. 1907, podle kterého provozování vlastních ústav. lékáren může býti dovoleno také okr. nem. pokladnám. Může tedy tato pokladna dostáti své zák. povinnosti, aby poskytla svým členům potřebné léčebné prostředky (§ 6 č. 1 zák. č. 33/1888) také tím způsobem, že odkáže své členy na určitou lékárnu, ať již ústavní, nebo veřejnou. K tomu nutno dodati, že žalovaná tvrdí v odvolání, že lékárna »Život« jest právě takovým ústavem, který si zřídil svaz nem. pokladen. Ale i kdyby tomu tak nebylo, bylo by to pro právní posouzení této rozepře lhostejno, protože jedině lékárna »Život« byla okr. nem. pokladnou k vydávání léků členům pokladny určena.

Odvolací soud zrušil odsuzující rozsudek prvního soudu k cíli doplnění řízení a doplnění skutkových zjištění ve dvou směrech:

a) aby za pomoci § 182 c. ř. s. bylo zjištěno, zdali a v kterých receptech šlo o případy nutné, kde žalovaná sama podle § 21 stanov dovozovala, aby na její účet byly léky i v jiné lékárně zakoupeny;

b) aby rovněž za pomoci § 182 c. ř. s. bylo zjištěno, kolik by byla žalovaná nem. pokladna za dotyčné léky zaplatila v lé-

kárně »Život«, protože jen tento peníz uspořila a jen tento peníz musí žalobci nahraditi.

V obou případech jest nařízené doplnění na místě.

Pokud by šlo o případy nutné, nelze souhlasiti s míněním žalobním, že vydávání léků je vždy věci naléhavou, což ostatně sám rekurent uznává, když tvrdí, že naléhavost posouditi může jen lékař, nikoliv lékárník, a uvádí příklady, ve kterých by šlo o případy nutné. A jen v těchto případech nutných dovolila žalovaná okres. nem. pokladna v § 21. stanov a v oběžníku, že na její účet léky zakoupeny býti mohou; šlo by tedy o pravou asignaci podle §§ 1400, 1403 a 1014 obč. zák.

Pokud by šlo však o případy nikoliv nutné, tedy svolením žalované okr. nem. pokladny nekryté, má žalobce podle § 1042 obč. zák. nárok jen na náhradu toho nákladu, jež by pokladna sama podle zákona byla musila učiniti. Podle zákona však byla by pokladna učinila zadost své povinnosti k opatření léků (§ 6 č. 1 zák. č. 33/1888) také tím, že určila lékárnou »Život«, aby na její účet členům léky vydávala. K vyšší náhradě podle zákona není povinna. Právem vyslovil odvolací soud, aby v obou těchto směrech bylo řízení doplněno.

V dalších důvodech praví nejvyšší soud, že bude na žalobci, aby on přednesl skutečnosti a průvody pro odůvodnění svého nároku nutné, označil recepty, kde šlo o případy nutkové, na př. jako takové již označené, neb že šlo o lék vydaný v noci, neb kdy lékárna »Život« byla zavřena. Tím není vyloučeno, že druhá strana nabídne odvod.

Rozhod. nejvyš. soudu ze dne 3. prosince 1925 č. j. R I 960/25-I.

R. v. z. s. Doležal.

Toliko takové náhrady škod, které způsobeny byly přímo zřizováním neb udržováním telegrafu, na nemovitostech, stanoví se po rozumu §§ 6 (2) a 9 (5) zák. č. 33 ai 1922 Sb. z. a n. okresními soudy řízením nesporným, nedohodli-li se o nich účastníci.

Žalobce domáhal se žalobou na eráru (telegrafní správě) náhrady škody, která mu byla způsobena neopatrností zřízců telegrafní správy při výměně telefonních drátů na jeho stole připevněných, tedy při udržování telefonu a sice tím způsobem, že odpadky drátu nechali z neopatrnosti a nedbalosti své napadati do píce, uložené na půdě, čímž se stalo, že doby-